

Proloog

Sophie oli mitu tundi sõitnud. Mägismaa nägi Google Mapsis välja oluliselt väiksem ja väljas mitte üksnes ei tõmbunud pimedamaks, vaid hakkas ka vihma sadama. Ta kummardus pisut ettepoole, kiigates jalga piduripedaalile surudes suure oksarägastikku mattunud viida suunas ja teenides sel moel ära signaali enda sabas sõitvalt mustalt autolt. See vilgutas ärritatult esitulesid ja kihutas temast kiiresti mööda. Sophie jäi millestki sotti saamata ristteele seisma. Olukorra naljakas külg ei läinud temast sugugi mööda. Kuna tegemist oli olnud ainsa enam kui tunni aja jooksul nähtud autoga, oli ta arvanud, et peatumine ei tähenda erilist ohtu. Ta lülitas ohutuled sisse, jättis auto seisma ja ronis välja asja uurima.

Märk oli viltu vajunud ja selle metallpostis oli suur mõlk. Punase värvi helbed viitasid sellele pihta saanud sõiduki värvusele. Sophie naeratas endamisi, mõeldes, kui väga Tabby tõsielukrimisarju armastab. Temal olnuks praeguseks juba keerukas stsenaarium valmis mõeldud ja ta murraks pead, mis pahategijast on saanud. Kuid Tabbyt polnud siin ja Sophiel hakkas aeg otsa saama. Niisiis istus ta taas autosse ja valis huupi, milline tee haru võiks Applemore'i suunas viia. Loodetavasti ei pidanud sellest saama tema elu teine kõige suurem viga.

Esimene peatükk

Kaks kuud varem

„Ia sai siis kenasti minema?“
Sophie parim sõber Bea ulatas talle pleegitamata paberist salvrätiku – need olid letil kenasti virna sätitud, kõrval eri kujuga suhkrukänkraid täis keraamilised kausid.

„Isegi üle öla ei vaadanud.“ Sophie nuuskas häälekalt nina ja pistis salvrätiku oma sinisetäpilise vihmamantli taskusse, võttis siis järgmise ja asus silmi tupsutama.

„Sa peaksid tema iseseisvuse üle uhkust tundma,“ tähendas Bea auravat kohvikruusi sõbra ette nihutades.

„Tunnengi,“ vastas Sophie lohutamatu.

„Seda on selgelt näha.“ Bea kulmud kerkisid lõbustatult, kuid ta ilme jäi leebeks. Ta sirutas käe, et pihk ümber Sophie külmade sõrmede painutada ning neid kergelt pigistada. „Sa etendad täiesti vaimustavalt just oma ainsa tütre lennukiga tagasi Ameerika Ühendriikidesse saatnud ema rolli.“

Sophie ohkas häälekalt ja lükkas juuksed kõrva taha, otsides randmelt pilguga tavaliselt käekella kõrval oma aega ootavat juuksekuumi. Talle meenus kerge meelehärmituksatusega, et see ohjas parasjagu arvatavasti just sel hetkel üle Islandi lendava Tabby juukseid.

„Ma olen tema üle väga uhke. Sa ju tead seda. Ma lihtsalt ...“

„Saan aru, ta on nii kaugel ja teda pole enne suve tagasi oodata.“

„Ta ei tule suveks tagasi.“ Sophie süda tõmbus sellele mõeldes krampi. „Ta sai endale juba suveks kasvatajatöö ühes lastelaagris. Ta oli sellest rääkides õnnest lausa hullumas.“

„Kindlasti suutsid sa suurepäraselt teha nägu, et sul pole selle vastu vähimatki.“

„Täpselt nii.“ Erinevalt praegusest, mil ta lubas endal kurbust tunda, põsed krampis ja silmad punased pärast seda, kui ta terve tee Manchesteri lennujaamast koju sõites nutnud oli. Sophie võttis kruusi ja lonksas sellest, vaadates aknast välja vihmasele jaanuarikuisele tänavale. Peaaegu tühi buss sõitis vett õhku paisates mööda ning elatanud paar – soniga mees ja vanamoodsat kapuutsi kandev naine – kiikas kohvikuaknasse, et seejärel teineteisele otsa vaadata ning sõnagi vahetamata uksest sisse astuda. Jaheda õhu pahvakas, mille nad kaasa tõid, et seejärel seisma jääda ning jopesid ja mütse maha koorides pikalt aru pidada, kus istet võtta, tekitas ta ihule kananaha. Bea, kes suutis inimestega suheldes alati ülimalt kannatlikuks jääda, võttis menüüd ja läks saabujaid oma harjumuspärase naeratusega tervitama. Sophie keskendus taas kohvile, toetus vastu letti ja vaatas, kuidas ta sõber aitas uutel kundedel end sisse seada ning nad tellimust võttes naerma ajas.

„Anna andeks, sa tulid juttu ajama ja mina muudkui torman ringi. Anna mulle kümme minutit aega selle tellimusega tegelemiseks ja ma olen üksainus suur kõrv.“

Uks paiskus taas valla, kui järjekordne rühm kliente vihma eest varju otsima kiirustas. Õhku täitis nende jutuvada, millele lisandus leti tagant kostev tasside ja teiste nõude klirin: Bea ja teised töötajad asusid tegutsema. Aur kattis peegleid leti taga. Sophie, kes taipas, et leti ääres seistes ähvardab oht sõbrale jalgu jääda, kiirustas

kitsukesse koridori. Ta võttis istet oma armastatud päevinäinud nahktugitoolis ja pingutas kõigest väest, et mitte mõelda kõigile neile kordadele, mil ta oli seal viibinud Tabby seltsis. Paraku kukkus ta seejuures armetult läbi.

Ta lükkas kõrvale kohaliku ajalehe, mille oli sinna jätnud üks varasematest kundedest, tundes kõmulisi pealkirju silmates tavapärasest hirmuga tembitud tülgestust. Tegelikult ei tahtnud ta seda ajalehte isegi enda läheduses näha. Ta võttis lehe ja poetas selle vastikustundega teadetetahvli all seisvasse ümbertöötlemisele mineva prügi kasti.

Möödus pooltund. Bea, kel olid küll parimad kavatsused, kuid kes kippus alati unustama, kui palju vihmastel päevadel kohvikut külastati, oli saanud vaid vabandavalt viibata ja korduvalt lubada, et on peagi taas sõbra päralt.

Sophie kõrvus kajasid endiselt sõnad, mis Tabby oli enne teele asumist lennujaamas öelnud. Tema tütar liikus eluga edasi; kaheksateistkümneaastase kohta oli vapper tegu võtta vastu ühe Ühendriikide ülikooli jalgpallistipendium – talendiotsijad olid teda märganud riiklikul tüdrukute jalgpalliturniiril. Tegemist oli täispaketiga, mis tähendas seda, et kaetud olid nii reisikulud, ülikooli õppemaks kui ka elamiskulud.

Selline võimalus oli loomulikult äraütlemiseks liiga hea ja seega oli Sophie tõrjunud ahastust, mille tõi mõte ta lapsukese lahkumisest, ja õhutanud teda minema. Teekond ligemale kümne lennutunni kaugusele pidi olema piisavalt pikk, et teda võimalike hädade eest kaitsta.

Kuigi mõistagi ei teadnud Tabby tema ahastusest midagi. Muidugi mitte, eks olnud Sophie ju õpetanud eluaeg Tabbyt vapper olema, soovitu poole püüdlema, suuri plaane tegema. Ta sai isegi aru, kui kurbnaljakalt see kõlas.

„Mida sa nüüd siis tegema hakkad, ema?“ Jõuluvaheajaks koju naasnud Tabby oli väikeses majas, kus oli möödunud

ta lapsepõlv, ringi vaadanud. Pikk ja sportlik tüdruk näis Ühendriikides veedetud semestri järel olevat kuue tolli jagu sirgunud, ta oli Atlanta päikesepaistes päevitunud ja igapäevaste jõusaalitreeningute järel laiaõlgseks muutunud. Sophie oli nii pööraselt tütre jõuluks kojutulekut oodanud, et oli püüdnud iga hinna eest kõike sellisena hoida, nagu Tabby mäletas: külmik täis tuttavat, tüdrukule meeldinud toidukraami, esimeseks kodus veedetud õhtuks tellitud vana hea pitsa nende tänaval asuvast väikesest restoranist.

Bea oli pärast seda, kui Tabby oli mõned päevad kodus olnud, teada tahtnud, kuidas neil on läinud.

„Oi, toredasti,“ oli Sophie reipalt vastanud. „Jah, nii tore, et on ta jälle kodus.“

Sophie ei tahtnud tõde tunnistada – tõde, mis rippus õhus, kui nad istusid vanal diivanil ja vaatasid samu vanu krimisarju („Ma ei vaadanud midagi enne ära, et saaksime pitsat süüa ja neid koos järjest vaadata.“). Tõde seisnes selles, et Tabby oli läinud USA-sse tiibu sirutama ja ajal, mil Sophie pingutas, et tühja pesa sündroomiga toime tulla, oli tema linnupoeg suureks kasvanud ega mahtunud ema lootusest hoolimata enam pessa ära.

Sophie võttis jope ja kohvikruusi näpu vahele ning läks tagasi leti juurde. „Anna andeks,“ ütles Bea, kummardudes sõbra põsele musi andma, käes hiiglaslik taldrik sidrunibesekoogiga, „ma pean vist allaandmist tunnistama. Täna on siin lihtsalt liiga rahvarohke. Aga ajame sel nädalal veidi hiljem korralikult juttu. Äkki teeme mõned joogid? Sööme õhtust? Mark võib süüa teha ja meie joome kamina ees veini.“

„Kõlab suurepäraselt,“ nõustus Sophie. Ta tõmbas jopeluku kinni ja mähkis salli ümber kaela, et välja vihma kätte minna. Ta läkitas sõbrale üle õla veel ühe õhusuudluse ja astus siis näpu otsas autovõtmeid kõlistades soojast kohvikust jaanuarikuiselt kõledale tänavale.

Kümme minutit hiljem sõitis ta läbi Crosby tiheda liikluse loomakliinikusse, kus ta oli töötanud alates ajast, mil Tabby alles lasteaias käis. Ta peatas auto kliiniku ees, mahutades oma väikese sinise Citroëni valge väikebussi, milles istusid võileibu süües kaks neonvestis meest, ja oma ülemuse Nicki elegantse musta Range Roveri vahele. Inetu lameda katusega maja polnud asukohaks üksnes loomakliinikule, vaid ka üsna kõleda moega teise ringi poele täis pruugitud riideid ja kodude tühjendumüükides üle jäänud kola, ning nurgapoele, mille aknal rippuv narmendav silt lubas, et keegi võib sel nädalal lotovõitjaks osutada. Ebatõenäoline, mõtles Sophie, nagu iga kord seda nähes, ja naeratas siis endamisi, mõeldes ikka ja alati positiivse Tabby peale, kes temaga sõidelnuks, öeldes: „Keegi peab ju võitma.“

Messingtahvel kliiniku ukse kõrval oli värskelt läikima löödud. Ta seisatas korraks lävel, pöörates erinevalt tava-pärasest sellele tähelepanu.

„Nick Kouros, kuningliku veterinaariakolledži lõpetanu“, teatas silt. Harilikult astus ta sellest lihtsalt mööda, kuid sel päeval miskipärast häiris teda, et sildil puudus tema nimi, kuigi tal oli täpselt samasugune kvalifikatsioon. Ta kutsus end korrale ja asetas käe ukseingile.

„Ootad midagi?“ Uus administraator Hattie ilmus tema selja taha ja nõõpis vihmarvarju raputades jakki lahti, võttes nii palju ruumi, et Sophie tõmbas end automaatselt tublisti koomale. Naine vaatas Sophiele otsa ja kergitas lõbustatult oma täiusliku kujuga kulmu. „Või kedagi?“

Paari kuu eest kliinikus tööd alustanud Hattie ei meeldinud Sophiele ikka veel. Sophie polnud kunagi olnud eriti glamuurne, kandes tööl praktilist mustadest teksadest ja kliiniku logoga polosärgist koosnevat vormiriietust. Ta noogutas alati kaasa ja naeratas viisakalt, kui teised soengutest

ja meigist rääkisid – mõlemad olid asjad, mis polnud temas kunagi erilist indu tekitanud. Kuid mingil moel oli üli-glamuurne Hattie kliiniku õhkkonda muutnud. Nüüd oli Sophiel tunne, et tema üle visatakse nalja niipea, kui ta ruumist välja astub, ja see ei meeldinud talle sugugi.

„Ei oota ma midagi ega kedagi,“ vastas ta viimaks. Hattie noogutas kergelt, suunurk lõbustatult kerkimas, nagu oleks ta hoolimata vaid paarikuisest kliinikus töötamisest juba ära otsustanud, et igasugune romantiliste suhete võimalus on Sophie puhul lausa naeruväärselt ebatõenäoline.

„Ega ma miskipärast muud arvanudki.“ Hattie tõi kuuldavale kerge naerukulina. „Tuled ka sisse?“

Sophie tegi siseneva Hattie selja taga grimassi; see polnud küll eriti täiskasvanulik, kuid parandas pisut ta tuju.

Pärastlõunase vahetuse alguseni oli aega veel kümmekond minutit, kuid ooteruum hakkas juba tasapisi täis saama. Nurgas istus pikkade jalgadega naine, puur kassiga põlvedel; ta surus seda tugevasti vastu rinda ja läkitas etteheitvaid pilke teisel pool ruumi istuva lühikese kiilaneva mehe suunas. Too kandis aastaaega arvestades täiesti sobimatuid Bermuda pükse, silitas ühe käega oma bokseri kõrvu ja mudis teisega ärevalt lõuga. Heledajuukseline naine kahe pruuni-valgelaigulise Cavalier King Charlesi spanjeliga seisis veidi eemal ja luges teadetetahvlit, koerad, keel pikalt suust väljas, kuulekalt ta kõrval istumas. Hattie kohendas polosärgi kraed ja võttis vastuvõtulaua taga istet, teades juba varasemast, et parim viis klientidega toimetulekuks on iga hinna eest nende pilgu vältimine hetkeni, mil ta on valmis nendega tegelema asuma. Sellest hoolimata söötsid kõik ühekorraga ettepoole kohe, kui ta arvuti oli käivitumisest märku andnud. Sophie oli samal ajal jope seljast võtnud ja varna riputanud, vaadanud üle pärastlõunase klientide nimekirja ning kõndis nüüd

endamisi naeratades oma kabineti suunas. Mõnikord oli võimest märkamatuks jääda kasu ka.

Pärastlõuna möödus tavapäraste vaksineerimiste ja läbi-vaatuste keerises. Alles siis, kui kella neljane klient tulemata jäi, leidis ta hetke tualetis käimiseks ja kiirelt kohvi joomiseks. Ta oli just kõrvetavkuuma rüübet lonksanud, kui tajus, et ruumi teises otsas räägitakse temast. Lisa, administraatoritest vanem, lükkas oma sinised prillid pealaele ja võttis laua taga istet.

„Sa ju võtad selle enda peale, Soph, eks ole? Sa oled kindlasti vaba.“

„Mille ma peaksin enda peale võtma?“ Sophie läks üle ooteruumi, naeratades teel väikesele tüdrukule, kes oma gekot tugevasti vastu rinda surus.

„Nickil tuli midagi ootamatut ette ja ta ei saa õhtust vahetust võtta.“ Lisa napsas prillid kätte ja asus neid polosärgi servaga nühkima.

Praktikant Katy turtsatas lõbustatult. „Jajah, ah et ootamatut. Vean kihla, et ta läks selle paari päeva eest siin käinud ravimifirma näkiga lõunat sööma. Arvatavasti on ta juba teise pudeli punaveiniga poole peale jõudnud.“

Ta kiikas Hattie suunas ja mõlemad itsitasid.

„Niisiis,“ jätkas Lisa taas prille ette pannes. „Sa ju võtad selle vahetuse endale, eks? Ole nii kallis. Tabby on ju Ameerikas ja sa ei pea tema pärast koju kiirustama.“

Nätaki, mõtles Sophie. Nii võluv viis panna mind end täiesti tarbetuna tundma.

Ta avas suu ja pani selle hetk hiljem taas kinni. Ta polnud kunagi osanud käigu pealt vabandusi välja mõelda. Ja tõde oli see, et teda ootas kohtumine kuuma vahuvanni ja uue luge-risse alla laetud raamatuga. Midagi põnevamat ta elu viimasel ajal ei pakkunudki.

„Ma ...“ alustas ta siiski.

„No kuule, Sophie,“ meelitas vanemõde Kirsty. „Ma luban sulle, et me lõpetame võimalikult varakult. Mind ootab kuum kohtamine selle tüdrukuga, kellega ma laupäeva õhtul klubis tutvusin, ja mul pole plaaniski lasta tal kaua oodata.“

„Väga tubli,“ tähendas Lisa pastakat käest pannes ja end ringi pöörates, et Kirstyt tunnustava peanoogutusega silmitseda. „Väga tore, et noored seltsielu elavad. Kuidas sinuga lood on, Hattie? Mis sellest poisist sai, kellega sa paari päeva eest väljas käisid?“

Hattie tegi grimassi. „Oi, ta oli õudukas,“ naeris ta halvaks-panevalt nina kirtsutades. „Panin ajama kohe, kui olin kokteili ära joonud.“ Ta kiikas silmanurgast Sophie suunas. „Kuidas sinuga on, Soph? Sinu armuelust ei kuule me kunagi midagi.“

Lisa läkitas Hattie suunas hoiatava pilgu. Kirsty kergitas kulme.

Sophie pööras end ukse avanemist kuuldes ringi. Ülekaaluline pruun labradori retriiver lohistas enda järele kliinikusse märgade salkus juustega äreva ilmega naise.

„Palun vabandust, et ma hiljaks jäin. Tulin bussist vales peatuses maha – ma tõin Hectori vaktsineerima.“ Naise suu oli murelikult torus.

Päästja koolikell. Sophie laskus põrandale põlvele ja tervitas Hectorit nii innukalt, et peni kohkus pisut. Pinge naise õlgades andis järele ja ta naeratas kergelt, kui Sophie tema poole vaatas.

„Pole tarvis muretseda,“ ütles Sophie rahustavalt. „Tulge edasi, ajame asja korda. Täna on olnud kohutav ilm. Sellise vihmasajuga on lihtne vales peatuses bussi pealt maha tulla. Minuga juhtub alati nii, kui ma pean kuskile kella pealt jõudma.“

Ta avas läbivaatusruumi ukse ja kutsus nad viiepega sisse. Oli tohutu kergendus taas turvaliste ja tavaliste tööasjadega tegeleda, pääsedes sel moel eemale nelja naise jutujamisest, mis jättis üha enam mulje, nagu oleks teda üritatud löksu püüda. Tal polnud mingit soovi oma suhteid arutada. Sophiel oli

õnnestunud väga kaua oma eraelu varjata ja Hattie saabumine oli mingil moel tasakaalu paigast löönud.

„Sa siis võtad õhtuse vahetuse?“ hõikas Kirsty talle järele, kui ta ust sulgema asutas. Sophie kuulis Hattiet midagi pobisemas ning teisi naisi naerma puhkemas ja teda vakka kussitamas.

„Hea küll,“ nõustus ta. „Õnneks pole mul mingeid plaane tehtud,“ lisas ta sekund hiljem.

„Nagu oleks tal kunagi mingeid plaane tehtud,“ pobises Katy, kuid mitte piisavalt vaikselt. Sophie tõmbas ukse kohutavat lämmatavat häbitunnet tajudes kinni. Ta kukal kiheles ebameeldivalt.

Veidi hiljem samal õhtul, pärast viimaste klientide lahkumist ja Kirstyle lahkelt tehtud ettepanekut koju kohtinguks valmistuma minna (ennekõike eesmärgiga pääseda ebamugavast vestlusest), tegi ta kliinikus viimase tiiru, et kõike kontrollida: läbivaatuslauad lapiga üle käia, arvuti kinni panna, tuled kustutada ja ravimiladu kindlalt lukku keerata, veendudes, et kõik on kindel ja turvaline. Sophie ei sallinud pimedust ja oli välja töötanud süsteemi: ta kustutas viimase tule vahetult enne tagumisest uksest välja lipsamist ja kiirustas siis ümber poenurga oma auto juurde, püüdes mitte ette jääda ratastel tiirutavatele teismelistele, kes kogunesid sinna igal õhtul energijooke jooma ja pahandusi otsima.

Ta istus autosse ja pani raadio käima ning lülitas selle sekund hiljem välja, tundes Tabby lemmiklaulu kuuldes tohutut kurbust. Tunni aja pärast tütre lennuk maandub ja Tabby saadab sõnumi, andes teada, et jõudis turvaliselt pärale. Sophie heitis taas pilgu lennujälgimisirakendusele, vaadates tibatillukest lennukit aegamisi sihtkoha suunas kulgemas. Naljakas mõelda, et tema ainus laps tilpnes hetkel metalltorus istudes õhus. Sophie vangutas pead. „Naljakas“ polnud õige sõna. Pigem „hirmutav“. Ta hingas pahinal välja ja hingeõhk tuprus jahedas õhtuses õhus pilveks.

Tühjus kajas majas vastu, kui ta tuled põlema pani ning kardinaid ette tõmmates harjumuspäraselt elutuba ja väikest maja tagumises küljes asuvat söögituba kontrollis. Kõigis ruumides kumasid öölambid, mis mahendasid pimedust.

Kümme minutit hiljem, vann vett täis lastud ning puhas käterätik ja hommikumantel kempsupoti kaanele asetatud, kooris ta riided seljast ja jättis need enne lõhnavaesse vette astumist põrandale vedelema.

„No nii,“ ütles ta endale, „asi pole ju nii hull. Mul on šokolaadi ning lisaks ootab mind mõnus vann ja soe maja. Paljudel inimestel pole sellist luksust.“ Ta rääkis iseendaga, mis polnud küll sugugi tore, kuid tühja sellest.

Häda oli selles, et töö oli tundunud talutav siis, kui Tabby oli veel kodus – ehkki hädavaevu, tunnistas ta endale vastu tahtmist. Siis oli ta kliinikust koju tulles jutustanud tütrele lugusid oma päevast ja nad olid koos naernud. Praksise omanik Nick oli Sophie sõber juba sellest ajast, kui nad koos Liverpooli ülikooli veterinaariakolledžis õppisid. Lärmakas ja enesekindel mees oli oma vanemate toel häid investeringuid teinud ning talle kuulus nüüd kliinikukett Inglismaa loodeosas, lisaks hiiglaslik maja Lancashire'is asuvas kinnises külas. Mehe kaks tütart käisid Liverpooli lähedal kallis erakoolis, mis oli täis jalgpallurite ja omal jõul miljonäriks saanud vanemate võsukeksi.

Sophiel puudus vanemate toetus ning – naine libistas end silmi sulgedes vee alla – juhtunu tõttu polnud tal pangas punast krossigi. Talle kuulusid suure hüpoteegi all olev maja ja auto, mille kuumakse ampsas suure osa ta sissetulekust. Polnud mingit võimalust leida raha, mis lubanuks tal oma praksise rajada. Võib-olla tulekski hakata lotopileteid ostma, mõtles naine. Reklaamide väitel võis elu muutuda sekundiga. Oleks see vast tore.

Teine peatükk

Kohal!
Sophie ärkas öösel öökapil vibreeriva telefoni tekitatud heli peale. Ta kahmas telefoni pihku ja jäi ekraani vahtima. Sõnum sisaldas pilti Atlanta lennujaama saabuvate lendude saalis laialt naeratavast Tabbyst, kelle juuksed olid sappa veetud ning nägu säras pärast kümnetunnist lendu lausa naeruväärse innukusega.

Ta valis numbri, kuid telefon kutsus nüüdseks juba tuttavliku välismaise tooniga, kuni tekkis kinnine toon.

Kohe tuli sõnum. *Vabandust, ma läksin just koos teistega bussi peale. Kas sa magama ei peaks? Helistan homme. Kallis oled!*

Sophie asus koostama pikka vastust, mis tuletas tütrele meelde, et ta kindlasti piisavalt puhkaks, ei unustaks vitamiine võtta, ja sisaldas veel umbes miljonit emalikku soovitusi. Kuid siis kustutas ta selle ära, vaadates, kuidas sõnad ta silme eest kadusid. Tabby tuli eluga väga hästi toime, tal polnud Sophie õpetussõnu millekski vaja. Naine alustas kirjutamist otsast peale.

Nii tore, et sa turvaliselt pärale jõudsid. Kangesti kallis oled! Anna teada, kui oled end sisse seadnud.

Ta lisas südameemotikoni ja mitu musi ja saatis siis sõnumi ise samal ajal silmi sulgedes tee. Sellest piisas.

Ta vähkres kogu ülejäänud öö küljelt küljele, soovides, et uni juba tuleks, silmitsedes kella öökapil, jälgides tunde

mööda tiksumas ning tunnetades teravalt, et peab kell 8.30 kliinikus olema ja ettevalmistuste tegemiseks tund aega enne seda teele asumata. Viimaks suikus ta unne ja ärkas – tund aega hiljem, nagu talle tundus – ehmatusega äratuskella peale.

Ta lukustas reisikruusitäre tõrvkange kohviga relvastatult enda järel ukse ning vaatas, kuidas Mino läbi kassiluugi hiilis; kõutsi mustavalgekirju saba kadus majja, kus ta päev möödus lemmikpadjal peesitades ja tukastades. Sophie tõrjus haigutust. Hommikul ootasid kastreerimist kolm kassi ja ta pidi end kokku võtma, mitte soovima, et saaks end päikeselaigus kerra tõmmata ja niisama tukkuda.

„Aa, elupäästja, seal sa oledki.“

Ta polnud veel uksest sissegi jõudnud, kui Nick juba oma võtted käiku laskis. Mehe tumedad juuksed langesid hooltsalt sätitud kiharatena otsmikule ja valged hambad särasid päevitunud näos, mille jumet ta hoidis päikesereiside ja korrapärase salongikülastuste abil. Ta naeratas naisele laialt ja astus tema kannul kliinikusse.

„Aitäh, et mind eile õhtul välja aitasid. Ma ei saanud kohtumiselt müügiesindajaga minema, tead küll, kuidas nendega on: hakkavad oma asjast rääkima, ja enne kui arugi saad ...“

„Pole hullu,“ vastas Sophie automaatselt. Ta tõmbas jopeluku lahti ja riputas jope töötajate ruumis varna.

„Sa oled alati nii abivalmis,“ lisis Nick ja naine märkas ta hääles silmapilk meelitavat tooni. „Sa ei pane kindlasti pahaks, kui ma palun, et sa ka täna õhtuse vahetuse võtaksid?“

Sophie põimis käed rinnale vaheliti ja silmitses meest kergitatud kulmudega. „Kas mitte Claire'i kord pole õhtul olla?“

Mees noogutas. „Olekski, aga tal on Violeti ja George'i koolis arenguestlus. Ma ütlesin talle, et ta võib õhtu vabaks võtta.“

Ilma minu käest küsimata, kas ma olen valmis teda asendama, mõtles Sophie, kuid ei öelnud seda valjusti välja. Nagu ikka. Peeglisse vaadates näeks ta kindlasti oma otsmikul sõna LAMMAS.

„... ja minul on mõistagi golfiõhtu ja ma ei saa poisse alt vedada, nad ootavad mind rajal.“

„Mul võivad ka muud plaanid olla,“ ütles Sophie, kuid mõlemad teadsid, et ta vastupanu nõrgeneb.

„Aga ei ole ju?“ Nick laskis käiku oma vana hea kutsikasilmade nipi.

„Ei, ei ole,“ nõustus naine. „Kuid see ei tähenda, et ma tahan iga jumala päev õhtuse vahetuse võtta, et teie saaksite meelt lahutada.“

„Sa tead väga hästi, et arenguestlust koolis ei saa päriselt meelelahutuseks nimetada.“

„Tõsi.“ Õigluse huvides tuli öelda, et ka Claire rügas tublisti tööd teha. Ta oli praksisega ühinenud umbes üheksa kuu eest, niisiis kuulus meeskonda nüüd neli veterinaari, kes kõik töötasid väikeloomadega ja olid pidevalt rakkes. Nick oli loomulikult staarveterinaar, kelle juurde kõik kliendid trügisid – aastate eest, tudengina, oli ta osalenud tõsielusarjas, mis keskendus kuuele veterinaaridiplomi poole pürgivale tudengile. Sellega kaasnenud tuntuse oli ta oma kiiresti kontserniks kasvanud praksist rajades sujuvalt käiku lasknud ja nautis nüüd kopsakat kasumit.

Sophie oli kuulunud samasse seltskonda, kuid ekraanilt üksnes aeg-ajalt põgusalt läbi vilksatanud. Seepärast ei paistnud eriti keegi vaimustusest kiljuvat, kui ta läbivaatusruumi ukse loomadele ja nende omanikele avas. Nicki puhul seevastu piisas põgusast naeratusest ja tuttavlikust naerurturtsatusest, mille ta sõrmi läbi oma lopsakate mustade lokkide – mida ta viimasel ajal spetsiaalselt Just for Meni

värvi kasutades turgutas – vedades kuuldavale tõi, ning kõik kliendid olid ta käes nagu vaha.

„Sa siis teed selle vahetuse ära?“ Mees kahmas laualt kuhja ravimikatalooge ja ajakirju ning sirvis kiirustades Vet Timesi, et see siis grimmassi tehes tagasi laua suunas visata, kuid nii ebaõnnestunult, et see maha libises ja põrandale mütsatas.

„Jah,“ ohkas Sophie.

„Suurepärane,“ vastas mees ja läkitas tema suunas juba tuttava laia naeratuse, mis talle vähimatki mõju ei avaldanud ega olnud mõjunud juba aastaid. Väga ammu, tudengina, oli see Sophie põlvist nõrgaks võtnud. Ta kahtlustas, et Nicki arvates on sel ikka veel sama mõju, miks ta muidu naeratust nii sageli kasutas.

Sophie kummardus ajakirja üles võtma. Kui ta end sirgu ajas, Nick kõhatas ja seisatas, käsi personaliruumi lingil, et siis pomm plahvatama panna.

„Ah jaa, muide, see edutamise asi.“ Ta ei suutnud Sophiele päriselt silma vaadata ning sügas rääkides nina ja vahtis põrandat. „Temal on kirurgina suuremad kogemused.“

„Ma ...“ Sophie suu kukkus lahti. Enne kui ta mõtteid koguda jõudis, oli Nick juba ruumist kadunud, jättes endast õhku hõljuma kerge Givenchy for Meni hõngu ja pisut vabandava Irvik-Kassi naeratuse.

Sophie vajus abitust raevust pulbitsedes kulunud nahkdiivanile. Claire, kes oli abielus perearstiga ja rahapuudusest midagi ei teadnud, ilmselt isegi ei märkaks igakuiselt tema kontole laekuvat lisaraha.

Ära ole Claire'i vastu õel, kuulis ta häälekest oma peas noomimas, see ei ole tema süü ja ta on kena inimene.

Ära ole selline hädapätakas, kamandas teine, palju riikam hää, mida ta enamasti vaigistada üritas. Sul ei pruugi olla nii laiahaardelisi kogemusi nagu Claire'il, kuid sa tunnend seda

kohta, klientidest rääkimata, läbi ja lõhki. Ja sa oled sellele aastaid endast kõik andnud.

„Ja mille nimel?“ küsis Sophie valjusti.

„Mis mille nimel?“ kordas nagu tellimise peale vael hetkel ruumi astunud Lisa kajana. „Tead ikka, et iseendaga rääkimine on hullumeelsuse esimene tunnus.“ Naine itsitas oma nalja üle.

„Iga päev sama jama talumine on teine,“ pobises Sophie end diivanilt püsti ajades.

Kuulujutupotentsiaali tunnetava Lisa kergelt lõbusust peegeldav ilme asendus murdosa sekundi jooksul uudishimuga. „Kas mul on miski märkamata jäänud?“

„Mitte miski,“ vastas Sophie. Ajakiri Vet Times endiselt näpus, astus ta ruumist välja.

Ta viskas selle läbivaatusruumis seina äärde lauale ja asus end hommikusteks operatsioonideks ette valmistama. Kliiniku õed olid kõike paika sättides tubli töö ära teinud, niisiis pidi tema üksnes operatsioonisaali astuma, kinnastatud käed õhku tõstetud. Ta asus tegutsema, mask varjamas endiselt näol olevat tulivihast ilmet.

Lõunaaeg jõudis kätte enne, kui ta arugi sai, ning ta viskas kindad ja maski prügikasti. Järgmiseks päästis ta valla hommikusele uudisele järgnenud vihahoos liiga kõvasti krunni tõmmatud ja peanahka valusalt tuikama panevad juuksed.

„Kohvi läheb?“ küsis parasjagu veekeetjat täitev Lisa.

„Täna, ei, ma lähen välja lõunale,“ vastas Sophie jopet haarates. Ta oli juba peaaegu uksest väljas, kuid pöördus siis korraks tagasi ja haaras laualt kaasa Vet Timesi. Ta oli uudistega kursis püsimise osas pisut hooletu olnud, ehk oli tõepoolest aeg tähele panna, mis veterinaaria-maailmas toimub.

Kohvi ja nurgapoest ostetud võileivaga relvastatult istus ta autosse, sõitis kaks tänavat edasi ning parkis kekslevaid

ja karglevaid, värvilisi vihmamantleid kandvaid jõnglasi täis mänguväljaku vastas. Ta surus endas alla soovi Tabbyle sõnum saata – loodetavasti magas tütar alles sügavat und –, võttis ajakirja ja asus seda lehitsema.

Isiklikus elus toimuv oli võtnud kogu ta aja ja sundinud tööalast arengut hooletusse jätma. Sophie keskendus ajakirja sisule, viis end veterinaariauudistega kurssi, keeras süvenenult lehti ja rüüpas kohvi. Just siis, kui ta valmistus ajakirja käest heitma, jäi ta pilk pidama tööpakkumiste veerul. Ta oli Nicki praksises nii pikalt usaldusväärse mööbliesemena toiminud, et mõtted edasi liikumisest olid täielikult kõrvale jäänud. Tema rahaline olukord tähendas, et partnerluses osalemist ta endale lubada ei saanud, kuid ta lootis, et tema oskused räägivad ise enda eest.

Ta teadis asja Beaga arutamatagi, mida sõber ütleks: „Jäta see jama sinnapaika, leia endale midagi uut. Sa ei ole talle elu lõpuni tänu võlgu, kuna ta sulle kunagi keerulises olukorras töökohta pakkus.“

See vastas tõele. Ta oli isegi seda endale piisavalt sageli korrutanud. Kuid mingi vildakavõitu ustavus oli teda praksi külge köitnud, sundinud teisi asendama rohkem kui õiglane, alati kõigest hingest selle nimel pingutama, et teistel mugav oleks, ehkki see tähendas, et ta pidi Tabby lapseas kasutama tüdruku koolist ära toomiseks sõprade abi või viilima arenguestlustest ja siis hiljem neid telefoni teel järele tegema. Olukord oli tõepoolest naeruväärne. Ta oli alati teiste lükata-tõmmata olnud, selles ta häda seisneski.

Ja nüüd oli ta üks, Tabby alustas oma elu laias ilmas. Miski pidi muutuma. Ta libistas pilgu üle kuulutuste. *Suure töökoormusega Londoni praksises vajatakse vanemveterinaari ... Hampshire'is asuv suur- ja väikeloomade veterinaarteenusid osutav ettevõtte otsib kliinilist direktorit ... Veterinaari õde*

leiab tööd Dubais. Kaamelitega tal erilisi kogemusi polnud. See mõte ajas teda naerma. Ja siis, kui ta oli valmis ajakirja istmele lennutama ja tagasi tööle sõitma hakkama, märkas ta veel üht kuulutust.

Väike Šoti mägismaal asuv praksis otsib veterinaari

Applemore on elamiseks imeline paik: ümberringi on arvukalt järvi, mägesid ja orge, mis kindlustavad ideaalse töö- ja eraelu tasakaalu ja võimaluse ümbritsevat nautida. Kohe ukstelävel asub auhindu võitnud seikluskeskus, loodus annab võimaluse jooksmise, mägimatkade, mägirattasõidu, ujumise, sõudmise, suusatamise harrastamiseks ja eheda mägismaa kultuuri nautimiseks – kellele ei meeldiks *ceilidh!* Meie suur- ja väiketalunikud on sõbralik seltskond ja me usume, et mitmekesisus teeb veterinaari elu huvitavaks. Me näeme palju huvitavaid juhtumeid! Õhutame oma veterinaare alati neile huvipakkuvaga tegelema.

Naise süda hakkas peksma ja tekitas temas tundeid, mida ta polnud väga ammu kogunud. Sophie keeras ajakirja kahekorra ja silmitses veel kord reklaami. Teda ei takistanud ju miski?

Ta pähe vupsas miljon põhjust, miks ta ei peaks seda tegema, ja ometi kuulis tema ainult Tabby küsimust: miks mitte? Ta püüdis hetkeks ette kujutada, mis tunne oleks ärgates aknast välja vaadata ja näha kaunist mägismaa maastikku ning mitte teisel pool tänavat elavate naabrite üle ajama kippuvat prügikasti, millel nad oma maja välisukse kõrval seista lasid, kuna see oli lihtsam kui kasti igal neljapäevahommikul tagaaiast välja tirimine. Mis tunne oleks kummikud jalga tõmmata

ja tegeleda tavapärase kasside, koerte ja liivahiirte asemel hoopis leebeloomuliste mägiveistega? Olgu, mägiveised on vast siiski liig. Ta tegi grimassi.

„Sul on nüüd aeg midagi enda jaoks teha, emps,“ oli Tabby öelnud, kui nad alanud aasta esimesel päeval rannas jalutasid.

Sophie viskas ajakirja tagaistmele ja kinnitas turvavöö. Ta oli arvatust kauem ära olnud ja kindlasti oli keegi juba huvi tundma hakanud, kuhu ta on jäänud. Ta heitis pilgu tahavaatepeeglisse, käivitas mootori ja lülitas sisse suunatule, et suunduda seejärel läbi tuttavate tänavate kohta, kus ta oli töötanud suurema osa oma täiskasvanuelust.

„Ja ma ütlesin talle, et *sedasorti* piltide nägemisest ma huvitatud pole,“ ütles Hattie, väike ninake tülgaustest ja lõbususest krimpsus, kui Sophie uksest sisse astus. Kõik jäi vaikseks.

„Oi, hei, Sophie,“ ütles Lisa teeseldud reipusega. „Kuidas sinuga on?“

„Täna, kõik on hästi,“ vastas Sophie hämmastunult.

„Oled kindel?“ Lisa kallutas pea viltu. „Ma mõtlesin, et arvestades, tead küll ...“ Ta jättis lause lõpetamata.

„Ta peab silmas seda, et Claire'i edutatakse,“ tähendas Katy justkui möödaminnes. „Me kõik arvasime loomulikult, et edutatakse sind.“

Kõik noogutasid kaastundlikult, mis pani Sophie end miskipärast veel kehvemini tundma. Oli raske ette kujutada midagi ebameeldivamat rõhutamisest, et sa sõna otseses mõttes ei ole oma töös piisavalt hea.

„Kõik on kombes,“ tähendas ta, püüdes häälele muretut tooni anda, ning võttis kirjutuslaualt pastaka. Ta torkas selle oma polosärgi rinnataskusse. „Ausalt.“

Sophie läks läbivaatusruumi, tajudes teravalt vaikust selja taga. Ukse sulgudes kuulis ta, kuidas jutuajamine uue hooga jätkus.

Ta mõtted pöördusid pärastlõuna jooksul korduvalt tagasi Vet Timesis nähtud kuulutuse juurde. Ta soovis teada saada, mis tunne oleks teha midagi, mis ei tundunud üldse temaga kokku minevat. Ta mõtles, et kandideerimine ei tuleks kahjuks. Sophie otsustas Tabbyga rääkida, kui nad järgmine kord Facetime'is suhtlevad, ning saatis Beale sõnumi.

Mul oleks ühes asjas su nõuannet vaja, kirjutas ta, kui kahe kliendi vahel paus tekkis. See on pisut pöörane, aga ...

Pöörased mõtted on mulle iseäranis meelepärased, vastas Bea. Ilma ühe selliseta poleks ma kohviku rendilepingut üle võtnud.

Sophie pani telefoni käest ja mõtles. Bea elu oli kohvikut selle eelmiste omanike käest üle võttes täielikult muutunud. Naine oli leinanud oma vanemaid, olnud õnnetu ja segaduses – kohvik oli talle andnud eesmärgi ja põhjuse igal hommikul tõusta. Vähe usutav, et uus töökoht temale samamoodi mõjuks, aga ... nojah, ehk pidas vana kliše, mille kohaselt uus töökoht on sama palju väärt kui puhkus, siiski paika.